

Thỉnh Tôn Trọng Nghề Nghiệp Ác Linh Đây

Contents

Thỉnh Tôn Trọng Nghề Nghiệp Ác Linh Đây	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11
4. Chương 4	16

Thỉnh Tôn Trọng Nghề Nghiệp Ác Linh Đây

Giới thiệu

Độ dài: 4 chươngEdit: Cực PhẩmCó một ác linh vừa nhát gan vừa ngốc ngốc tên là Diệp Đồng. Lục Diễm là một người

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thinh-ton-trong-nghe-nghiiep-ac-linh-day>

1. Chương 1

Edit: Cực Phẩm

01

Hôm nay, khách trọ mới dọn vào một căn nhà khá cũ.

Nghé tiếng động, ác linh đang bận bịu liền từ trần nhà bay xuống, bay đến trước mặt khách trọ mới.

Ác linh tồn tại thông qua việc hấp thụ tiếng hét sợ hãi của nhân loại, nhưng mà căn nhà cũ này đã lâu không ai ở, ác linh đói bụng đến mức sắp hồn phi phách tán.

Khách trọ mới là một nam nhân hai mươi tuổi, lớn lên nhìn rất khá, dường như là con lai, tóc vừa xoăn vừa đen mang hình dạng đã lâu chưa được chăm sóc, tuý ý cột sau gáy. Ác linh thoải mái tiến đến nhìn chứng minh thư mà khách trọ mới ném trên giường, lẩm bẩm: Lục Diễm... Chắc chắn, hình xấu quá.

Lục Diễm dùng một chút, giọng nói trong trẻo lạnh lùng: Hình người cũng xấu.

Ác linh thét lên nhảy tót lên trần nhà.

Lục Diễm ngẩng đầu nhìn hấn: Quỷ kêu cái gì [1]?

Ác linh: Tôi là Diệp Đồng.

[1] Ý Lục Diễm là ẻm là quỷ mà kêu gào cái gì, nhưng câu này nó có hai nghĩa, em hiểu nghĩa thứ hai “Quỷ kêu (gọi) cái gì (là gì)”, là kiểu câu hỏi tên.

Lục Diễm ghen: ...

Diệp Đồng vỗ vỗ ngực: Anh làm tôi sợ muốn chết.

Lục Diễm cười nhạt: Không tiền đồ.

Diệp Đồng còn chưa hết hoảng: Tôi còn chưa có hiển linh mà, anh hấn là không cảm giác được tôi.

Lục Diễm chỉ chỉ hai mắt mình: Mắt âm dương.

Diệp Đồng: ... Vậy anh không sợ tôi à?

Lục Diễm: Ha ha, tôi gặp quỷ nhiều rồi.

Diệp Đồng sàu mi khổ kiếm: Anh không sợ tôi, vậy tôi phải chết đói rồi.

02

Lục Diễm do dự một chút, cau mày: Không sợ chính là không sợ, tôi cũng chẳng có cách nào khác.

Diệp Đồng xoay đầu ba trăm sáu mươi độ: Anh nhìn tôi đi, sợ không?

Lục Diễm bình tĩnh gom đồ treo vào tủ quần áo.

Diệp Đồng thất khiếu chảy máu: Tôi đến thăm như vậy nữa này, anh nhìn xem.

Lục Diễm quét mắt hấn một cái: Đã nhìn.

Diệp Đồng thất lạc: Một chút thành ý anh cũng không có.

Quả thật giống như nam nhân không thú vị đi dạo phố cùng bạn gái.

Lục Diễm đốt điều thuốc, im lặng chốc lát, nói: Vậy muốn tôi khen cậu dễ nhìn à?

Diệp Đồng: ...

Lục Diễm xoa xoa cái mặt thất khiếu chảy máu của Diệp Đồng: Thật là dễ nhìn.

Diệp Đồng tức đến độ chui vào điều hoà, từ trong kẽ lộ ra đôi mắt.

Diệp Đồng: Anh có thể tôn trọng nghề nghiệp ác linh này một chút được không?

Lục Diễm nhấn điều khiển từ xa của điều hoà: Được.

03

Diệp Đồng lại đói bụng một ngày, đói đến phát hoảng.

Lục Diễm vui vẻ xào rau trong nhà bếp, đối với ác linh trong phòng thật sự xem như không thấy.

Diệp Đồng oán niệm sâu nặng ngồi xổm trong chảo: Anh muốn bỏ đói tôi đúng không?

Lục Diễm bình tĩnh xào rau, chảo xuyên thấu qua thân thể hư vô mờ mịt của Diệp Đồng, đồ ăn lật qua lật qua trong chảo.

Diệp Đồng khóc chít chít bắt đầu cởi giấy móc ngón chân.

Lục Diễm kêu lớn: Mọc nó!

Diệp Đồng xoa xoa bụng, đói bụng đến mấy tháng, cuối cùng cũng ăn được một ít.

Lục Diễm tỉnh táo lại: Biến khỏi cái chảo này.

Diệp Đồng: Anh kêu một tiếng nữa được không? Anh mới vừa sợ, tôi ăn vào rồi.

Lục Diễm trừng hân.

Diệp Đồng: Đừng ép tôi phải cởi quần.

Lục Diễm giơ tay kéo cổ áo Diệp Đồng ném ra ngoài.

Lục Đồng sợ hãi bay trên trần nhà: Tại sao anh có thể đụng vào tôi!

Lục Diễm lạnh lùng nói: Đã nói tôi có mắt âm dương.

Diệp Đồng: Không đúng, mắt âm dương chỉ có thể nhìn, nhưng không chạm được vào ác linh.

Lục Diễm nắm tay kêu răn rắc: Dù sao thì tôi cũng có thể chạm.

Diệp Đồng đu trên đèn treo khóc: Hu hu hu...

Làm ác linh thật là quá khó khăn, quá khó mà.

04

Lục Diễm ngủ một giấc đến trưa, vẫn còn buồn ngủ đi đến phòng rửa tay.

Diệp Đồng ngằm đi theo phía sau, khi Lục Diễm rửa tay thì ‘tách’ một cái, tất cả nước từ trong vòi biến thành máu.

Lục Diễm thì ngay cả lông mi cũng không động một cái, bình tĩnh tiếp tục rửa tay, thậm chí còn dùng máu loãng rửa mặt.

Diệp Đồng ở phía sau Lục Diễm kêu khóc: Tôi chết thật thảm hu hu hu quý tới rồi

Lục Diễm quay đầu một cái, mặt toàn máu.

Diệp Đồng thét lên chui vào két nước bồn cầu.

Pháp thuật của ác linh phá giải, máu biến lại thành nước, Lục Diễm lấy khăn lau mặt, hừ lạnh nói: Không tiền đồ.

Diệp Đồng ai oán lộ ra cái đầu từ két nước: Anh làm gì mà tự nhiên quay lại! Anh không biết mặt anh toàn máu không à!

Lục Diễm: Tôi thích.

Diệp Đồng: Anh làm tôi sợ! Anh người này sao lại như vậy!

Lục Diễm: Cậu còn không biết xấu hổ mà nói vậy.

Diệp Đồng: Tôi mắc kẹ, anh phải xin lỗi tôi.

Lục Diễm trầm mặc không nói, mở LOL lên.

Diệp Đồng bị phẫn bay ra cửa: Tôi bỏ nhà đi trốn đây!

Lục Diễm đầu cũng không quay lại: À.

05

Một phút sau, Diệp Đồng thở phò phò quay lại,

Lục Diễm tự tiểu phi tiểu: Cậu đi rồi mà.

Diệp Đồng: Tôi là phước linh, không đi được.

Lục Diễm tiếp tục chơi LOL: Vậy thì cậu thành thật một chút.

Diệp Đồng khóc chít chít chui vào máy chủ: Tôi muốn phá!

Lục Diễm: Chắc.

Diệp Đồng vĩnh mộng gây sự trong máy chủ: Tôi cho anh chơi! Suốt ngày chỉ biết chơi game!

Nhân vật trên màn hình nhất thời đều biến thành nữ quỷ tóc tai bù xù.

Lục Diễm cầm cổ chân lộ ra bên ngoài của Diệp Đồng rồi kéo hấn ra: Muốn ăn đòn à?

Diệp Đồng ủ khuất vô cùng: Anh đi đi! Đổi người nhát gan dọn vào!

Lục Diễm đề Diệp Đồng lại: Thành thật đợi, gây nỡ tìm người siêu độ cho cậu.

Diệp Đồng sợ đến chết lặng, ngoan ngoãn ngồi trên đùi Lục Diễm.

Vì thế, Lục Diễm vui vẻ bắt đầu chơi LOL.

2. Chương 2

Edit: Cực Phẩm

06

Ban đêm, Lục Diễm đang ngủ thì tự nhiên cảm thấy ngực mình trằm xuống, vén chăn lên nhìn, Diệp Đồng đang cuộn tròn người dựa vào người mình.

Lục Diễm thần nhiên: Làm gì vậy?

Diệp Đồng u ám: Doạ anh.

Lục Diễm nửa cười nửa không, ngón tay xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Đồng: Nửa đêm chui vào chăn của tôi để làm tôi sợ?

Diệp Đồng dương dương đắc ý: Đây chính là cảnh kinh điển trong *Ju-on: The Grudge*.

Lục Diễm: Doạ xong rồi?

Diệp Đồng nghiêm túc: Ừm.

Lục Diễm kéo kéo hần lên, nghiêng người ôm lấy: Ngủ.

Diệp Đồng nóng nảy: Anh ôm quỷ ngủ hả?

Lục Diễm: Ừ.

Diệp Đồng: Anh có thể tôn trọng tôi một chút hay không, bày ra một chút sợ hãi đó.

Mặt Lục Diễm không biểu tình: Làm tôi sợ muốn chết.

Diệp Đồng: ...

Lục Diễm siết chặt tay: Cho nên phải ôm chặt một chút.

Diệp Đồng bực mình giãy dụa: Anh người này đúng là tên lưu manh!

07

Buổi sáng, Lục Diễm vỗ vỗ Diệp Đồng cuộn trong ngực mình ngủ đến chảy nước miếng: Dậy đi.

Diệp Đồng lười biếng: Ác linh không cần rời giường...

Lục Diễm: Ngủ đi, đồ ngốc.

Diệp Đồng trở mình bò dậy: Anh mới là đồ ngốc á!

Lục Diễm: A?

Diệp Đồng lầm bầm quở trách: Mỗi ngày chỉ biết chơi game, cũng không đi làm, cũng chẳng biết sợ, anh nói anh có lợi ích gì?

Lục Diễm đốt điều thuốc: Tôi có đi làm.

Diệp Đồng liếc mắt: Đánh LOL?

Lục Diễm: Không phải.

Diệp Đồng: Vậy là gì?

Lục Diễm hít một hơi thuốc: Đoán sai rồi, hù chết cậu.

Diệp Đồng quan sát trên dưới Lục Diễm, chặc chặc nói: Tiểu bạch kiểm hả?

Lục Diễm bị khói sặc đến ho khan.

Diệp Đồng ghét bỏ: Tôi nghĩ thế đó, anh ngoại trừ cái lớn lên đẹp mắt thì cũng chẳng có ưu điểm gì.

Lục Diễm híp mắt một cái, kéo cổ tay Diệp Đồng: Đến đây, phục vụ miễn phí cho cậu một lần.

Diệp Đồng cố gắng cự ra: Anh anh anh... anh đừng làm loạn.

Lục Diễm: Cởi quần áo, nằm thẳng.

Diệp Đồng sợ đến khóc chít chít bay loạn khắp phòng: Ngay cả quý anh cũng phi lễ, anh có còn là người nữa không hả!

08

Diệp Đồng yếu ớt nằm trên sofa nhìn Lục Diễm ăn.

Diệp Đồng: Lục Diễm Lục Diễm Lục Diễm.

Lục Diễm: Hửm?

Diệp Đồng: Tôi sắp chết đói.

Lục Diễm: À.

Giọng nói Diệp Đồng chua chua: Rất thơm hả?

Lục Diễm bình tĩnh: Há chỉ rất thơm, mà là vô cùng thơm.

Diệp Đồng cắn răng: Tôi trộn chút tro cốt vào cơm anh nha?

Lục Diễm ghen một chút không lên tiếng.

Diệp Đồng phát rồ: Ai anh nói xem, tôi thi pháp một chút, bây giờ nổ một cái, nổ đến một phòng đầy máu, anh còn nuốt trôi không?

Lục Diễm: ... Cậu điên rồi?

Diệp Đồng: Tôi bị đói thì anh cũng đừng hòng ăn no, sau này cứ một lần anh ăn thì tôi một lần th pháp, cơm trộn tro cốt, canh trộn óc, thịt xào ngón chân...

Lục Diễm lạnh lùng nói: Im miệng.

Diệp Đồng cười nhạt: Tôi nổ đây.

Lục Diễm: Chờ chút.

Diệp Đồng: Hừ.

Lục Diễm: Tôi có biện pháp cho cậu ăn no.

Mắt Diệp Đồng sáng lên: Nói đi, phải làm sao anh mới sợ?

Lục Diễm buông đĩa xuống đi đến sô pha, quỳ một chân trên đất, bốn mắt nhìn nhau với Diệp Đồng.

Diệp Đồng không được tự nhiên ho nhẹ một tiếng: Anh nhìn tôi như vậy làm gì...

Lục Diễm chậm rãi cúi đầu hôn một cái trên môi Diệp Đồng.

09

Trái tim hư vô mờ mịt, thích thích, thích thích.

10

Hai người trầm mặc một hồi, ai cũng không nói chuyện.

Diệp Đồng lấy tay chạm vào mặt tuy không có nhiệt độ nhưng lại nóng bừng lên, nhỏ giọng nói: ... Sao đột nhiên anh lại hôn tôi.

Lục Diễm thản nhiên nói: Tôi không có hôn.

Diệp Đồng trợn to hai mắt: Hả, mặt anh làm bằng sắt hả? Làm sao mà trợn mắt nói dối được vậy?

Lục Diễm nở nụ cười: Tôi là đút cậu ăn mà.

Diệp Đồng giật mình, lúc này mới phát hiện cảm giác đói bụng theo mình lâu nay đã biến mất.

Lục Diễm: Trời sinh linh lực của tôi cao hơn người thường rất nhiều, cậu hấp thụ linh khí thông qua lòng sợ hãi của nhân loại, cùng với việc tôi độ trực tiếp cho cậu là giống nhau... Đây cũng chính là lý do tại sao tôi có thể chạm vào cậu.

Diệp Đồng nói năng lộn xộn: A, ha ha, vậy anh chính là, đút cho tôi ăn cơm... Sao lại không nói sớm, để tôi đói lâu như vậy.

Lục Diễm nâng cằm Diệp Đồng: Ăn no chưa?

Diệp Đồng khấn trương: No rồi no rồi.

Lục Diễm: Thêm lần nữa đi.

Diệp Đồng xua tay: Không cần không cần, tôi, tôi phải giữ dáng.

Lục Diễm không nói hai lời lại cúi đầu hôn lên.

Một phút sau, Diệp Đồng mặt đỏ tía tai đẩy hắn ra: Được rồi được rồi, tôi ăn no lắm rồi.

Lục Diễm: Được rồi?

Diệp Đồng: Thật mà, được rồi.

Lục Diễm mặt không biểu tình: Tôi nghĩ cậu vẫn đói.

Diệp Đồng: ... Ai, anh dừng lại, anh bị nghiện hôn rồi đúng không! Anh nói thật đi!

11

Ban đêm hôm đó, Lục Diễm và Diệp Đồng làm ổ trong chăn xem phim kinh dị.

Diệp Đồng: Anh đúng là có tình thú, lại chui vào chăn xem phim kinh dị với quỳ.

Lục Diễm cười khê: Nhìn người ta học hỏi đi.

Diệp Đồng gác cầm lên tay Lục Diễm, miễn cưỡng nói: Không học, dù sao không dọa người cũng có cơm ăn.

Lục Diễm cúi đầu nhìn hắn một cái: Ăn ngon không?

Diệp Đồng bất động thanh sắc né tránh: Cũng... cũng được.

Lục Diễm: Cậu đói bụng nữa rồi.

Diệp Đồng vô cùng oan uổng: Tôi không đói!

Mặt Lục Diễm tỉnh bơ đùa giỡn lưu manh: Tôi xác định, cậu đói bụng rồi.

Diệp Đồng: Anh định cái rắm.

Lục Diễm nghiêng người áp đảo hắn: Tôi xác định như thế đấy, cậu mười phút đói một lần.

Diệp Đồng: Tôi đói cái rắm.

Lục Diễm cười khê: Cậu biết đấy, linh lực của tôi rất mạnh.

Diệp Đồng: Biết mà.

Lục Diễm: Tôi giúp cậu siêu độ nha, thế giới cực lạc tốt lắm.

Diệp Đồng: Không! Tốt như vậy tại sao anh lại không đi?

Lục Diễm: ...

Diệp Đồng: Mười phút tôi đói một lần, đúng mười phút là đói.

3. Chương 3

Edit: Cực Phẩm

Lục Diễm nhàn rỗi không có việc gì làm, ở nhà dạy Diệp Đồng chơi game.

Diệp Đồng hăng hái bưng bưng dùng ý niệm thao túng nhân vật trong game, tặng cờ vô hạn, bán đội hữu chuyên nghiệp.

(Mình không chơi LOL nên không biết, chỉ dịch theo QT)

Diệp Đồng: Ai nha, tôi lại chết rồi.

Lục Diễm đốt đều thuốc, bình tĩnh nói: Tay tàn.

Diệp Đồng không phục: Tôi không có dùng tay, tôi dùng ý niệm.

Lục Diễm: Nào tàn?

Diệp Đồng nhào tới đánh hấn: Anh mới tàn anh mới tàn!

Lục Diễm ngậm điều thuốc mặc hấn đánh: Có khả năng thì cậu thắng một bàn xem.

Diệp Đồng thở phì phò trừng mắt nghiêng răng nhìn Lục Diễm, sau đó lại như nhớ gì chui vào trong máy, trong chốc lát, đối thủ rút mạng.

Lục Diễm: ... Mẹ nó, cậu xấu lắm.

Diệp Đồng dương dương đắc ý chui ra ngoài: Thế nào, anh có thấy tôi ngậm [1] không?

Lục Diễm: Thấy.

Diệp Đồng giật mình, lập tức nhào tới đánh hấn lần thứ hai: Anh lưu manh lưu manh!

[1] Nguyên văn là , có nghĩa là ngậm thứ gì trong miệng. Mình tìm được vài nghĩa:

– Ở Quảng Đông, chữ này dùng để chửi người giống “Kháo”, “Thao”.

– Chỉ người nào đó nghịch ngợm, thậm chí có chút hạ lưu.

– Mang nghĩa bậy.

Đêm, Lục Diễm nằm trên giường đọc sách, ác linh Diệp Đồng nghiện game đến không thể chịu ở trong phòng sách sung sướng chơi game, lâu lâu còn nghe thấy tiếng chửi của hắn thông qua YY: Con mẹ nó, bị ngu à! Tại sao lại chọn nhân vật này hả!

Lục Diễm cúi đầu lật sách, khoé miệng nổi lên ý cười.

Đột nhiên Diệp Đồng hét lên bay từ phòng sách lao vào trong chăn Lục Diễm: A a a a! Lục Diễm Lục Diễm Lục Diễm!

Lục Diễm bình tĩnh: Gặp quỷ?

Diệp Đồng: Con mẹ nó! Làm sao anh biết!

Lục Diễm: Thật à?

Diệp Đồng kêu rên: Thật mà! Nam, một người toàn máu! Nhìn chăm chăm tôi qua cửa sổ phòng khách! Làm tôi sợ muốn chết!

Lục Diễm hít một hơi thuốc, cúi đầu tiếp tục đọc sách: À.

Diệp Đồng: Anh cứ bình tĩnh vậy hả?

Lục Diễm: Chứ sao giờ?

Diệp Đồng vô cùng uỷ khuất: Anh tặc lăm.

Lục Diễm: Tôi làm sao?

Diệp Đồng rầm rì: Chồng người ta dù không đuổi được quỷ đi thì cũng sẽ an ủi một chút...

Lục Diễm giật mình, lập tức nhẹ giọng cười nói: Gọi chồng ơi.

Mặt Diệp Đồng đỏ bừng: Anh đột nhiên phát bệnh gì vậy?

Lục Diễm ôm hắn: Chính em vừa mới nói mà, chồng người ta...

Diệp Đồng che miệng: Tôi nói nhầm.

Lục Diễm: Nói nhầm thật à?

Diệp Đồng: Nói, nói nhầm.

Lục Diễm: Có gọi không?

Diệp Đồng chôn mặt vào gối, rầu rĩ nói: ... Chồng ơi...

Lục Diễm vỗ nhẹ đầu Diệp Đồng, đi đến hướng phòng sách: Ngoan, anh đi xem.

Diệp Đồng nhảy chóng nhảy lên lưng Lục Diễm, cuốn hấn như bạch tuộc: Đứng, đừng để tôi lại một mình.

Lục Diễm thở dài: Em đúng là con quỷ không có tiền đồ nhất trên đời...

Diệp Đồng thở phì phò cắn vai Lục Diễm một cái.

Lục Diễm cười, tiếp tục nói nửa câu còn lại: ... Nhưng mà anh thích.

14

Lục Diễm đành công Diệp Đồng vào phòng sách, Diệp Đồng bịt chặt mắt, dùng sức ôm Lục Diễm.

Lục Diễm khó khăn kéo tay hấn: Em siết anh muốn chết.

Diệp Đồng cố nín thở một chút.

Lục Diễm liếc mắt, nhẹ nhàng bắn ra một tia lên cửa, con quỷ đang dựa vào cửa sổ biến thành một đường trắng biến mất.

Diệp Đồng nhắm hai mắt: Thế nào? Có thấy không?

Lục Diễm: Hấn đi rồi.

Diệp Đồng nửa tin nửa ngờ mở mắt, lập tức thở phào nhẹ nhõm: Anh thật lợi hại.

Lục Diễm bình tĩnh sửa lại: Là chồng em thật lợi hại.

Diệp Đồng rầm rì lặp lại một lần.

Lục Diễm kéo Diệp Đồng xuống, suy nghĩ một chút rồi giải thích: Bảy ngày trước người kia chết vì tai nạn ở gần đây, hôm nay cúng bảy ngày nên muốn về nhà thăm thì lại lạc đường, đành phải dán cửa sổ từng nhà tìm, hồi nãy anh chỉ đường cho hắn về nhà, sau khi chấp niệm của hắn biến mất thì hắn sẽ nhập luân hồi, sau này sẽ không xuất hiện nữa.

Diệp Đồng kinh ngạc nói: Làm sao anh biết nhiều như vậy?

Lục Diễm thản nhiên nói: Không phải em muốn biết anh làm gì sao?

Diệp Đồng khấn trương nắm tay: Là gì...

Lục Diễm nháy nháy mắt: Khu quỷ chuyên nghiệp, thật ra anh đến đây là do chủ cũ uỷ thác.

Diệp Đồng ngẩn người: Anh là tới khu tôi...

Lục Diễm lắc đầu: Nói không chừng là đến lấy em.

Diệp Đồng cúi đầu: Đừng nói bậy.

Lục Diễm nghiêm túc nâng mặt hắn lên: Không phải nói bậy, lần đầu tiên anh nhìn thấy em đã biết em sẽ không hại người.

Diệp Đồng hít hít mũi: Bởi vì nhìn tôi vô cùng lương thiện?

Lục Diễm: Nhìn em vô cùng ngốc.

Diệp Đồng: ...

Lục Diễm cười nhẹ, hôn một cái lên quai hàm của Diệp Đồng đang tức giận: Nhưng mà rất đáng yêu.

4. Chương 4

Edit: Cực Phẩm

15

Tay trái Lục Diễm cầm kem, tay phải cầm giỏ đồ mở cửa vào nhà.

Diệp Đồng bay như gió cuốn lên người hắn, khóc chít chít: Em đánh LOL bị bọn họ nói là học sinh tiểu học!

Lục Diễm ăn một miếng kem, nghiêm mặt hỏi: Bài tập làm xong chưa mà chơi game?

Lập tức Diệp Đồng bắt đầu đánh hắn: Anh cũng ức hiếp em!

Lục Diễm xoa mũi hắn: Chồng em giúp em ngược bọn họ.

Diệp Đồng chít chít bám trên người Lục Diễm: Em muốn ăn kem.

Lục Diễm ăn một miếng lớn: Nha.

Diệp Đồng: Anh ức hiếp em!

Lục Diễm cúi đầu hôn hắn.

Diệp Đồng đỏ mặt liếm môi một cái.

Lục Diễm: Ngọt không?

Diệp Đồng: Ngọt.

Lục Diễm: Lưu manh.

Diệp Đồng hết đường chối cãi: ... Em nói kem mà!

Lục Diễm cười ra tiếng: Em còn muốn ăn gì nữa, anh đút cho.

Diệp Đồng liếc mắt: Thật ra là anh muốn hôn em.

Lục Diễm lễ thẳng khí hùng: Để cho chồng mình hôn thì làm sao?

Diệp Đồng vùi mặt vào áo Lục Diễm: Ai nha anh đừng nói nữa!

16

Hôm nay, Lục Diễm dậy sớm mặc đồ trông vô cùng tinh tinh thần thần.

Mặt Diệp Đồng oán niệm bay qua: Anh đi hẹn hò đúng không.

Lục Diễm: Ừ.

Diệp Đồng trợn mắt há miệng: Lục Diễm!

Lục Diễm nhìn hấn: Ghen à?

Diệp Đồng: Nói nhảm!

Lục Diễm cười khê: Đùa em thôi, anh nhận được công việc trừ linh mới.

Diệp Đồng thở phào nhẹ nhõm, hiền lành giúp Lục Diễm sửa lại cổ áo: Anh phải cẩn thận đó, không phải ác linh nào cũng vô dụng như em đâu...

Lục Diễm nhếch mi một cái: Em biết mình vô dụng là được rồi.

Diệp Đồng giơ ngón giữa lên: Em gái anh, anh đừng có về nữa.

Lục Diễm xoa xoa mặt hấn: Chồng em đi làm đây.

Diệp Đồng: Hừ!

Lục Diễm trêu hấn: Nhớ chuẩn bị cơm tối cho chồng em đó.

Diệp Đồng: Nói cứ như em có thể làm được món gì đó vậy.

Lục Diễm: Vậy thì ở nhà chơi game, luyện kỹ thuật cho giỏi, đừng có đi phá đám.

Diệp Đồng: ...

Lục Diễm sâu xa nói: Em chậm thế phải tập từ sớm.

Tay Diệp Đồng giơ lên: Đi nhanh không tiễn.

17

Trong khoảng thời gian này công việc của Lục Diễm bỗng chốc lu bù, bình thường cứ khoảng mấy ngày lại phải ra ngoài, ngoại trừ khu tiểu quý còn kiêm thêm xem phong thủy, bỏ luôn hình tượng trạch nam lười biếng lúc trước.

Cho nên, Lục Diễm vừa về thì Lục Đồng liền treo lên người hắn không chịu xuống, còn oán giận giống như một cô vợ nhỏ phòng không gối chiếu: Gần đây anh không về nhà.

Lục Diễm: Anh bận lắm.

Diệp Đồng: Anh có người bên ngoài rồi.

Lục Diễm: Không có.

Diệp Đồng: Vậy thì anh có quý bên ngoài.

Lục Diễm thản nhiên nói: Em đã gặp qua bao nhiêu quý, em cho rằng ai cũng đẹp mắt giống em vậy sao?

Diệp Đồng vui vẻ đánh hắn: Ai nha anh không được đổi chủ đề!

Lục Diễm hôn nhẹ hắn: Thật bận lắm, anh phải bắt đầu kiếm tiền nuôi gia đình.

Diệp Đồng không cam lòng nói: Em đâu có dùng đến tiền.

Lục Diễm: Anh muốn tiết kiệm tiền mua lại căn nhà này.

Diệp Đồng trợn to hai mắt: Tại sao? Anh có biết căn nhà này mắc lắm không?

Lục Diễm nghiêm túc nói: Em là của anh, để em ở trong tay người khác sao anh có thể yên tâm.

Diệp Đồng: Cùng chuyện này có quan hệ gì.

Lục Diễm bắt đầu kể: Căn nhà cũ này tích hợp linh khí hoá thành vật linh, chính em cũng không biết đúng không.

Về mặt Diệp Đồng khiếp sợ: ... Cái gì! Trách không được em không nhớ rõ em chết như thế nào!

Lục Diễm đỡ trán: Em đúng là ngốc.

Diệp Đồng đánh hắt: Anh chỉ biết nói em.

Lục Diễm: Đúng là rất ngốc.

Diệp Đồng: Đánh anh đánh anh đánh anh.

18

Diệp Đồng hỏi Lục Diễm: Nếu có một ngày anh chết đi thì làm sao bây giờ? Em lại sẽ biến thành cô hồn dã quỷ.

Lục Diễm hút một hơi thuốc: Anh không đầu thai, ở lại đây với em.

Diệp Đồng: Được đó, chúng ta cùng nhau dọa người.

Lục Diễm luôn luôn cao lãnh khó có được làm mặt quỷ: Không, anh phụ trách dọa người nuôi gia đình.

Diệp Đồng bị chọc cười: Còn em thì sao?

Lục Diễm ôn hoà cười: Em phụ trách xinh đẹp như hoa.

Mắt Diệp Đồng sáng long lanh: Ừm, chúng ta sẽ mãi bên nhau.

Lục Diễm: Thẳng đến khi nơi này bị phá phải dời đi nơi khác.

Diệp Đồng không có thuốc nào cứu được mà nhìn hắt: ... Bỏ em gái anh! Anh không thể nói là cho đến khi

sông cạn đá mòn sao!

Lục Diễm ôm Diệp Đồng vào lòng, hôn trán hắn một cái, ôn nhu nói: Mãi đến khi sông cạn đá mòn.

19

Ngày đó, có khách trọ mới dọn vào một căn nhà cũ.

[Toàn văn hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thinh-ton-trong-nghe-nghiep-ac-linh-nay>